

1884-10-12

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 3/4 - ± Á . 3 3

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10245>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΞ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΡΙΘ. 33.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησίᾳ προπληρωτέα ἐν Κύπρῳ Σελ. 8. Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.
Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΞ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαί κατ' ἀποκοπὴν.
Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορᾷ τὴν "ΣΑΛΠΙΓΞ" δέον νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.
Editor S. HOVRMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, διότι γρήγορα ἢ ἄργα θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

12, ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1884.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ.

Ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων τούτων ἡμερῶν ἐγενόμην ἐν ἐκστάσει (τὸν ἀπὸ τοῦ λίθοις βάλτε) καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ οἶκον μέγαν ἐστολισμένον κατὰ μὲν τὸ ἥμισυ διὰ πολυτελῶν κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ δι' εὐτελῶν ἀνακλιντῶν καὶ ἐδρῶν, ἔχοντα δ' ἐν τῷ μέσῳ ἐπιτοσθηλὸν πολύτιμον τράπεζαν ἐφ' ἧς λυχνία πολυφεγγῆς ἔκειτο ἢ μεγάλῳ γράμμασι ΠΑΙΔΕΙΑ ἐπεγέγραπτο· εἰσελθεῖν δὲ βουλευθεὶς τῇ δειλίᾳ εἰχόμεν καὶ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ συνεστραμμένως ἵσταμην· ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι λεπτὴ αὐρὰ ἐκ τῆς λυχνίας ἐξελθοῦσα καὶ ἠδέως προσψάσασά μου τὸ πρόσωπον, θαρρεῖν με πρὸς τῇ εἰσόδῳ παρεσκεύασεν. Εἰσῆλθον οὖν καὶ ἔστην ἅμα τῇ εἰσόδῳ καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἄνδρας πλείστους ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ πολυτελῇ τὴν περιβόλην ἔχοντας τὰ πολυτελῆ δ' ἀνακλιντρα καὶ ἐδρας ὑπερφάνως πῶς κατεχομένους, οὐδεμίαν δ' ὥς ἐδείκνυν, μεταξύ των συνάφειαν ἔχοντας· ἠτένιζον δὲ πάντες μετὰ προσοχῆς οὐ μικρᾶς τῇ λυχνίᾳ ἣτις ἐλάστῳ τούτων μίαν ἀκτῖνα τοῦ φωτός τῆς ἔρριπτε. Κατεῖχον δ' οἱ ἄνδρες τὸ ἥμισυ μόνον, τὸ καὶ πλουσίως ἡντρεπισμένῳ, τῆς οἰκίας, τοῦ ἄλλου πρὸς τὰ δεξιὰ ἡμίσσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εὐτελῶν ἀνακλιντῶν κενῶν ὄντων· ἐπιγραφὰ δὲ ἄνω τῶν θέσεων προσεῖλικυσάν μου τὸ βλέμμα ἔχουσαι ὡδε· ἄνω μὲν τῶν ὑπὸ τῶν ἁδρῶν κατεχομένων ἀνακλιντῶν «Τέκνα κ ν α Ἐ γ γ ο ν α» ἄνω δὲ τῶν κενῶν «Γ ο ν εῖ ς Π ᾱ π π ο ι». Ἀλ-

λὴ δὲ θύρα παραπλεύρως τῇ τῆς εἰσόδου καὶ πρὸς τὸ τῶν κενῶν ἀνακλιντῶν μέρος ἐχούσῃ καὶ εἰς ἐνδοτέρω ὡς ἔμοιγε ἐδόκει σκηνώματα δίοδον παρεχούσῃ τὴ «Ε ξ ο δ ο ς ζ ω η ς» ἐπεγέγραπτο· ταχέως δ' ἐκείθεν ἔστρεψα τὸ βλέμμα, ὡς τοῦτο, καὶ οἱ συνανακείμενοι πάντες, ὡς ἐώρων, ἔπραττον. Βαθυμῶν οὖν τῆς πρώτης δελίας ἐγκαταλιμπανούσης με θαρραλεώτερον τοῖς συνεστιζομένοις προσέβλεψα· καὶ εἶδον (ὡς τοῦ θαύματος!) ἠνεωγμένον τὸ στήθος μέχρι καὶ τῶν ἐντοσθίων ἐκάστου τούτων, εἰσχωροῦσαν δ' ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ τὴν ἐκ τῆς λυχνίας ἀκτῖνα.

Ἐνῷ ταῦτα ἀπὸρως ἐώρων, εἶδον ἠνεωγθεῖσαν μετὰ πατάγου τὴν μέχρι τοῦ δε κεκλεισμένην θύραν ἐφ' ἧς τὸ «Ε ξ ο δ ο ς ζ ω η ς» ἦν ἐπιγεγραμμένον καὶ δι' αὐτῆς πλείστοι ὅσοι ἐφάνισάν μοι εἰσελθόντες ἐν τῇ αἰθούσῃ, λιτῶς ἀλλὰ καθαρῶς περιβεβλημένοι καὶ ταῖς χερσὶ συγκρατούμενοι· εἰσῆλθον οὖν καὶ κατέλαβον ἅπαντα τὰ εὐτελῆ καὶ μέχρι τοῦδε κενὰ ἀνακλιντρα ὧν ὑπερθεῖν τὸ «Γ ο ν εῖ ς Π ᾱ π π ο ι» ἐπιγέγραπται, πλησίον ἀλλήλων καὶ ἄτερος θατέρῳ γαληνιαίως προσβλέποντες ὥστ' ἀδελφούς πάντας τὸν ὁρῶντα νομίζειν· ὡς ἐκ βαίματος δὲ καὶ τούτων τὰ στήθη ἠνεωγμένα ἦν καὶ ἐκάστῳ ἀκτῖνα μίαν ἀλλ' ἀμυδροτέραν καὶ στυγνοτέραν τῶν πρὸς τὰ «Τέκνα Ἐγγονα» ἡ λυχνία προσέπεμπε. Φόβος μέγας μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων μου εἰσχωρήσας κατέλαβέ με ἐπὶ τοῖς παρὰ δόξοις τούτοις θαύμασι· τὸ δ' ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος διὰ τῶν χειλέων μό-

λις σχηματίσας ἡβουλήθη ἐξελεῖν· ἀλλ' ἰδοὺ ἄνῃρ θαυμασίαν ἔχων ὄψιν καὶ περιβολὴν, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ χειρὶ σάλπιγγα κρατῶν ἐνεπείδισέ μοι τῇ εἰσόδῳ, τοιαῦτά τ' εἰρηκῶς πρὸς με· «ἐπιτρέπεται σοι ἵνα ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ τῶν ἀνακλιντῶν «στῆς οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ' ἐντέλλεται σοι, ἵνα, περιελθὼν, ἀπαγγείλῃς ἀεφώνως ὅ,τι ἂν ἴδῃς ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκάστου τῶν παρακειμένων» καὶ λαβὼν με τῆς χειρὸς ὠθήσέ με πρὸς τὸ ποιῆσαι τὸ ἀνατεθὲν μοι ἔργον· προσδύψας δ' ἐγὼ τοῖς ἀνδράσιν ἡρξάμην τοῦ δυσχεροῦς ἔργου ἀπὸ τῶν «ἰονέων Πάππων» ἱκανῶς θαρρήσας ἐκ τοῦ γαληνιαίου καὶ ἱλαροῦ τῆς ὄψεως τούτων. Ἠρξάμην οὖν τὴν καρδίαν ἐκάστου διερευνῶν· καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ θαῦμα ὄντως παράδοξον· ἐκεῖ ἔνθα ἦ ἐκ τῆς λυχνίας ἀναπεμπομένη ἀκτὶς πρὸς ἐφαυε τὴν καρδίαν ἐκάστου, ἐσχηματίζοντο γράμματα, ταῦτα δὲ συνεδέοντο εἰς συλλαβὰς καὶ ἀπετέλουν λέξεις· θαρραλεώτερον δ' ἐμβλέψας ἀνέγνωσα καθ' ἃ ἐπήγγελμαι τοιαύδε περίπου· Ἐφ' ἐκάστης καρδίας τῶν «Γονέων Πάππων» καὶ ἄνω πάντων κεφαλαιωδῶς ἐγκεχαρακται τὸ «Τῇ φίλῃ Πατρίδι», τούτων δ' ὑπὸ, ἐν ἄλλῃ μὲν «Ὁμόνοιαν» ἐν ἑτέρᾳ «ἀγάπην» ἐν ἑτέρᾳ «σύμπραξιν» ἐν ἑτέρᾳ «θυσίαν ἀξιώσεων» ἐν ἑτέρᾳ «εἰλικρίνειαν» ἐν ἑτέρᾳ «θυσίαν ἀτομικοῦ συμφέροντος» καὶ τὰ τούτοις ὁμοίᾳ στρέψας δὲ περιέρχων τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θαύματος λυχνίαν εἶδον καὶ ἐπ' ἐκείνης ἀμυδροὺς καὶ μόλις διακρινόμενους γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀληθὴς Παίδεια». Καὶ ἤθελον μὲν ν' ἀ-

ποσυρθῶ ἀλλὰ τῷ ἐπιτακτικῷ βλέμματι τοῦ τὴν σαλπιγγα ἐν τῇ χειρὶ κατέχοντος ὑπέικων, μετέβην ἐν τῇ τῶν «Τέκνων» Ἐγγόνων» χορεία, καὶ ἠρξάμην καὶ τούτων τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑπὸ τῆς ἀκτίνος προσ- γιγνομένην ἐπιγραφὴν ἐρευνῶν. Αἱ καρ- δίαί τοίνυν τούτων ἔφερον πᾶσαι κεφαλαι- ωδῶς πρὸ παντός ἄλλου τὰς λέξεις «'Ατομικῷ συμφέροντι» τούτων δὲ κάτωθεν ἐν μιᾷ μὲν «θυσιᾷ φιλίας» ἐν ἑτέρᾳ «ικανότητα πρὸς τὸ κερδοσκοπεῖν» ἐν ἑτέρᾳ «ὕστεροβουλίαν» ἐν ἑτέρᾳ «ἀδία εἶναι» ἐν ἑτέρᾳ «ἀδιαφορί- αν περὶ πᾶν κοινόν» ἐν ἑτέρᾳ «ικανότητα πρὸς τὸ διαστρέφειν τὴν ἀλήθειαν» καὶ τὰ τούτοις ὁμοία ἀνεγίνωσκον μετὰ συ- στολῆς, πλησιάζων ἐκάστῳ τούτων καὶ ἐπὶ τῶν ὑπεστρωμένων, ἐνταῦθα, πεποι- κιλμένων ταπήτων πατών· στρέφας δὲ καὶ ἐντεῦθεν πρὸς τὴν λυχνίαν τὸ βλέμ- μα ἀνέγνωσα καλῶς διακρινεμένην τὴν ἐπιγραφὴν «Ψευδοπαιδεία».

Μόλις οὖν πρὸς τὸ πέρασ εἰχόμεν καὶ ἰδοῦ, ὅτι ἀνέστησαν ἅπαντες, οἱ δὲ «Γο- νεῖς Πάπποι» ἀπειλητικὸν βλέμμα τοῖς «Τέκνοις Ἐγγόνοις» ἐκτοξεύσαντες καὶ ὡς σκληρὰ λαλήσαι πρὸς αὐτοὺς βουλη- θέντες τὴν γείρα ὕψωσαν· ἅμα δ' ὡς τοῦτο ἐγένετο σφοδρῶς ἡ Σάλπιγξ ἤχη- σε καὶ ἀοράτως παραπέτασμά τι ἀνασυσ- θέν, γυνὴ τις μεγαλοπρεπὴς καὶ κοσμία τεθέσται, ἥ, ὡς κυρία ἐδόκει τῆς οἰκίας, δεδεμένους μὲν τοὺς πόδας, ὡς πρὸ μι- κροῦ δὲ λευμένους τὰς χεῖρας, ἔχουσα καὶ ὡς ἐν ἀναρρώσει ἀπὸ πολυχρονίου ἀσθενείας διατελοῦσα. Ἀμα οὖν τῇ ἐμφανίσει ταύτης καὶ πάντες μὲν ἡμεῖς ἐκ συστολῆς κάτω ἐρρίψαμεν τὸ βλέμ- μα, ὁ σαλπίσας δὲ τοιαύτῃ πρὸς αὐτὴν ἔ- λεξε «Ὑμῖν ἀπόκειται τὸ κρίναι». Τρο- μερὸν τότε βλέμμα πᾶσιν ἡμῖν ἐκτοξεύ- σασα ἤρατο τὰς χεῖρας αὐαὶ ὡς πρὸς ἀ- ράν. Ταύτη δὲ τῇ στιγμή πάντα ὤγον- το καὶ ὡς ἀτμός πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διελύθησαν, μόλις δ' ἠδυνήθην ν' ἀνα- γνώσω ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς γυναικὸς τὴν λέξιν «ΠΑΤΡΙΣ».

Τοιοῦτο μὲν ἦν, ὦ ἄνδρες, τὸ δράμα, ὑμῖν δ' ἀπόκειται ἡ ἐρμηνεία τούτου· ἐγὼ γὰρ καὶ φημι καὶ ἀπὸ φημι καὶ οὐκ ἔχω τί φῶ.

Ἡ Γεωργικὴ Ἐκθεσίς.

Τέλος πάντων ἐγένετο καὶ ἡ Γεωργικὴ ἐκθεσίς ἐν Λευκωσίᾳ. Πράγμα ὅμως περίεργον! ὅλα τὰ βραβεύσιμα προϊόντα, ζῶα, ὑφάσματα καὶ λοιπὰ εὑρέθησαν νὰ ἐκτεθῶσιν ὑπ' αὐτῶν τῶν κριτῶν καὶ ὑ-

παλλήλων τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὸ καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐβραβεύθη- σαν. Ἐκ Λευκωσίας μᾶς γράφουν, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἥττονος λόγου ἄ- ξια ἐβραβεύοντο. Σπουδαῖα χειροτε- χνήματα καὶ ὑφάσματα ἀξιόλογα ἔκ τε Λευκωσίας καὶ Λάρνακος ἐξετέθησαν καὶ ὁμοῦ δὲν ἐβραβεύθησαν. Ρακὴ ἀξί- ας πέντε σελινίων ἡ ὁκὰ δὲν ἐβραβεύθη καὶ ἐβραβεύθη ἄλλη τῶν πέντε γροσίων! Ἡμίονος ἔκ τινος τῶν περιχώρων Λευ- κωσίας ἀξίζων, ὡς ὁ γράφων ἡμῖν διχ- τείνεται, ὅλους τοὺς ἐκτεθέντας ὁμοῦ δὲν ἐθεωρήθη βραβεύσιμος, ἐνῷ ἄλλος κατὰ πολὺ κατώτερος ἐθεωρήθη ὡς τοιοῦτος. Ἴπποι καὶ βόες οἱ καλλίτεροι καὶ βρα- βεύσιμοι ἐξετέθησαν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐβραβεύθησαν... Καθ' ἃ τέλος πάντων πληροφορούμεθα αἱ γυναῖκες αἱ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἰστάμεναι ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης κακοκαιρίας καὶ οὐδὲν κερδήσα- σαι ἔκλειον καὶ κατηρῶντο τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀπεφάσισαν νὰ ἐκθέσωσι τὰ προ- ἶόντα τῆς τέχνης τῶν· οἱ περισσότεροι δὲ ἔλεγον ὅτι οὐδέποτε θὰ κάμωσι μίαν τοιαύτην ἀνοησίαν. Ἐν τούτοις ἐκ τῆς Ἐπισήμου κοινοποιήσεως θέλομεν πλη- ροφορηθῇ τοὺς βραβευθέντας, ἀλλ' ἔπρε- πε νομίζομεν νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς οὐδένα νὰ ἐκθέσῃ προϊόν ξένον πρὸς εἰς αὐτοὺς μόνον τοὺς παραγωγεῖς, ἄλλως ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκθέσεως;

— Μετὰ χαρᾶς πληροφορούμεθα ὅτι: ὁ ἐκ Λεμεσοῦ Κ. Γεώργιος Σ. Φραγ- κούδης, ὁ ἀποφοιτήσας τοῦ Σχολαρχείου τῆς πόλεως ταύτης καὶ μεταδὰς εἰς Ἀ- θήνας πρὸς ἀκρόασιν ἀνωτέρων μαθημά- των, κατετάχθη εἰς τὴν τετάρτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου, ὡς τοῦτο ἐγένετο καὶ εἰς ὅλους τοὺς πρὸ αὐ- τοῦ ἀποφοιτήσαντας τοῦ Σχολαρχείου τούτου καὶ μεταβάντες ἐκεῖσε πρὸς ἐξα- κολουθίαν τῶν σπουδῶν τῶν. Συγχαί- ρομεν ἐν εὐκρινείᾳ τοῖς τοιοῦτοις μαθη- ταῖς, ἀλλὰ καὶ συνυπερηφανευόμεθα τῇ πόλει Λεμεσοῦ τῇ διὰ τοῦτο διδακτικῶν καταρτίσασθ, ἐν τοιοῦτον Σχολαρχεῖον, τὴν ἱκανότητα τῶν ὁποίων μαρτυροῦσι τρανότατα οἱ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀποφοιτῶντες τούτου καὶ εἰς ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια μεταβαίνοντες μαθηταί.

— Σὺν τῷ Κ. Ι. Δ. Καρεμφυλάκῃ, προϋστάτῃ ὑποψήφιος διὰ τὸ Νομοθετικόν ὑπὸ τῶν ἀξιοτ. συμπολιτῶν ἡμῶν Κ. Κ. Γ. Δ. Κακαβύμη καὶ Σ. Δ. Φραγκούδῃ καὶ ὁ ἐκ Λάρνακος Κοσ. Δ. Πιερίδης

τοῦ ἐποίου ἡ ἱκανότης καὶ ἡ φιλοπατρία ἀνομολογεῖται ὑφ' ὧν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξελέγη ἐν Κων- σταντινουπόλει τὴν 1ην Ὀτωβρίου ὁ ἅγιος Δέσμων Κοσ. Ἰωακείμ Ἱεράρχης διαπρεπὴς καθ' ἃ γράφει ὁ «Νεολόγος», οὕτω δὲ καὶ Δ'. Ἰωακείμ ἀνέβη ἐπὶ τὸν θρόνον ἐφ' ὃν καίτοι μὴ ἔχοντα καλῶς κατὰ τὴν ὑγίαν ἐλπίζει ἡ Ἐκκλησία πολλὰ καὶ καλὰ.

— Ἡ ἰδέα πρὸς συγκρότησιν νέας Συνδια σκέψεως ὑπὸ τῆς Εὐρώπης περὶ τῶν Αἰγυ- πτιακῶν διελύθη, αἱ δὲ Δυνάμεις περιμένου- σι νὰ ἴδωσι ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Διὰ χειρίσεως τῆς Ἀγγλίας.

— Ἡ Ρωσσία ναυπηγεῖ εἰς Ὀδησσὸν δύο θωρηκτὰ «Τσέσμαν» καὶ «Σινώπην». Ἐ- γείνη λοιπὸν καλὴ ἀρχὴ πρὸς σχηματισμὸν Ρωσσικοῦ Στόλου ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσσει.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμεσοῦ

(Λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα τὸ γομ. Γρ. 176—190

Κρασία συνήθη „ 460—180

Ρακὴ 19 βαθμ. ἡ ἐκά 2. καὶ 10, —2 καὶ 15.

Κρασία νέα τὸ γομάρ. 140—150

Λευκωσίας (Λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

ὁ σίτος τὸ κοιλόν (22 ὁκ.) Γρ. 23—27.

ἡ κριθή „ [16 ὁκ.] 12—13.

ἀλεύρι ἐντόπιον ἡ ὁκὰ 50—52 παρὰδ.

τὸ κρέας ἡ ὁκὰ γρ. 8—9.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἀμα ἤρχισεν ὁ Ὀκτώβριος μᾶς κατέβη μετρημφισμένος ὡς Ἰούνιος· διὰ 4—5 ἡμέ- ρας ἔκαμε τὴν ζέστην ὅπου πραγματικῶς λίγον ἔλειψε νὰ μᾶς γέλασῃ, ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν ἐβόσταξε ἔς τὸ γινᾶτι του καὶ μᾶς τὰ κατέβασε τώρα 5—6 ἡμέρας. Οἱ Γεωργοὶ ἐξετάζουν μὲ μεγάλην προσοχὴν τὸν Οὐρανόν, ἂν πιστεύσωμεν ὅμως τὸν Καζαμί- αν, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ καιρὸς ἐπὶ τινὰς ἡ- μέρας ἔτι θολωμένος, καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ κάμῃ ἀρκετὰς βροχὰς καὶ ψῆχος. Αὐτὰ θὰ τὰ γράφωμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ἐκείνων οἵτινες δὲν ἔ- χουν Καζαμίαν, ἀλλ' ἐὰν δὲν βγένουν ἀλη- θινὰ, δὲν μᾶς μέλλει ἄς κάμουν καλὰ μ' ἐκείνον.

“Μή κλαῖς κουκούφα τὰ παθεῖς· μόνον τὰ θέλεις πάθει”. Ἐφωνάζαμεν, ἐφωνάζαμεν κατὰ τοῦ φίλου μας Μαυροκορδάτση καὶ τώρα ἐμπερδεύσαμεν μὲ κατὶ Ἀλατζίαις ποῦ δὲν μποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν ἰσὶαν των. Ἐλάβαμε νένον ὅλως διόλου Κατάστιχον, [διότι τὸ παλαιὸν ἐξωφλήθη] νὰ σημειώσωμεν νέους ἀθλοῦς καὶ νέα ἀνδραγαθήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἔκδοσις [δὲν θ’ ἀργήσει νὰ φανῇ· ἐλπίζομεν ὅτι ὁ νέος φίλος μας θὰ ἦνε καλὸς ὁ λόγος, ἀλλ’ ἄς τὸν περιμένωμεν ὀλίγον ἀκόμη, νὰ διορθώσῃ τὰ ἐργαλεῖά του. Ὁ ἄλλος παρεπονήθη, ὅτι εἴμεθα κακοὶ ἡμεῖς οἱ Λεμῆσιοι καὶ τοῦτο μᾶς κάμνει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἐνόησεν ἀκόμη,] ὅτι τὸ νῦν παραπονώμεθα ἡμεῖς ἐναντίον τοῦ ἥτο τιμῆ του. Γί μᾶς ἐμελλεν ἀρά γε ἂν [δὲν ἔφερε τὸ ἐπίθετον τὸ ὁποῖον φέρει καὶ ἥτο ἀκόμη χειρότερος ἀπὸ ὅ,τι εἶνε; . . .

Ἀκατανόητον πρᾶγμα! Οἱ ἐδῶ ἔμποροι ἀφοῦ φέρουν τὰςπραγματείας των τὰςτελωνίσωσιν καὶ πληρώσωσι τὸν φόρον, καὶ παρέλθουν καὶ 1—2 μῆνες, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ νέος λογαριασμὸς τοῦ Τελωνεῖα καὶ φόρου, καθ’ ὃν ἀπὸ ἄλλα μὲν ἐμπορεύματα ἔχει νὰ πάρῃ ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος, διότι ἔδωκε περισσότερα, ἀπὸ ἄλλα δὲ ἔχει νὰ δίδῃ, διότι δὲν ἔγεινε καλὰ ὁ λογαριασμὸς. Τί τρέχει ἀρά γε; Θέλουν μὲ τοῦτο νὰ μᾶς βεβαιώσωσι ὅτι οἱ εἰς τὰ ἄλλα Τελωνεῖα ἐκτὸς τοῦ τῆς Ἀθήνας οὐ πάλληλοι ἢ γραμματεῖς δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ εὗρωσιν ἀκριβῶς τὸ ὅ,τι ὀφείλει ὁ καθείς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν εἰς ἐκεῖνους; ἢ θέλουν μὲ τοῦτο νὰ δημοσιεύουν τὴν ἀνικανότητά των διὰ νὰ τοὺς φέρουν εἰς Θεογνώσιαν; Ἐπειτα ὅταν ἔλθῃ ἐκ Ἀθήνας ὁ λογαριασμὸς ἐνὸς ἐμποροῦ καὶ ὀφείλει διὰ μίαν πραγματείαν, καὶ ἔχει νὰ πάρῃ ἀπὸ ἄλλην, τὸ ὅ,τι ὀφείλει πρέπει νὰ τὸ μετρήσῃ ἀμέσως· ὅτι δὲ ἔχει νὰ λάβῃ, πρέπει νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀπέναντι νέου φόρου διὰ νέον πρᾶγμα ποῦ θὰ φέρῃ· πῶς σὰς φαίνονται αὐταῖς ἡ φασσαρίαι;

Ὁ φιλότιμος ἄνθρωπος προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἀποδείξῃ τὴν κατηγوریαν ποῦ τοῦκαμαν, ψευδῆ, (ὡς ἔκαμνε μίαν φορὰν καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν νομίζω). Ὁ πρωτοπαπᾶς ἀπὸ χωρίον Καλαπυρναγιώτη ἰδὼν ὅ,τι ἐγράψαμεν πρό τινος καιροῦ ἐν τῇ “Σάλπιγγι” κατ’ αὐτοῦ, ἐτράπη ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ ἀρκετὰς ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ χωρίου του κάμνει, καὶ συνδρομὰς ὑπὲρ τοῦ Σχολείου διὰ τῆς δραστηριότητος του εὕρισκει. Ἡ δὲ διαίρεσις τοῦ χωρίου εἰς δύο ἑνορίας, [ἥτις ἄλλως δὲν σημαίνει

τίποτε, διότι πρὸς εὐκολίαν τινῶν ἐγγχωρίων ἐγένετο, διὰ νὰ μὴ μεταβαίνουν εἰς τὴν μακρὰν αὐτῶν Ἐκκλησίαν], ἔγεινε τῇ συνενάσει ὅλων τῶν ἐγγχωρίων καὶ τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ἐπαρχίας. Ὡς λοιπὸν ἐφέξαμεν ὀφείλομεν καὶ νὰ ἐπαινέσωμεν, ἐὰν ἡμεῖς δίκαιοι.

Κάπως πολὺ βαρὺ ἐθεωρήθη τὸ πρόστιμον ποῦ ἔβαλε τὸ Δημαρχεῖον εἰς ἓνα ὁ δὲ ποῖος ἔσκαψε χῶμα ἀπὸ πλησίον ἐνὸς δρόμου, 35 ½ τελλίνια καὶ 3 ἡμέρας φυλάκισιν. Ναί· πρέπει οἱ δρόμοι νὰ μὴ βλάπτωνται, ἀλλ’ ὁ ὑπόπестας εἰς πρόστιμον διατίθεται ὅτι δὲν ἐβλάψεν· ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ Δημαρχεῖον ἦτο δυνατόν νὰ καταδικάσῃ χωρὶς νὰ πεισθῇ ὅτι ἐβλάπτετο ὁ δρόμος; Ἐν τούτοις ἄς τοῦ ἐγίνετο ὀλίγη συγκατάβασις καὶ εἶνε κρῖμα.

Γνωστὸν ἀποκαθίσταται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ὁ Κος. Κωνσταντῖνος Π. Ζιγγιτζῆς ἐκ Λευκωσίας θὰ ὑπογράψῃ τοῦ λοιποῦ «Κωνσταντῖνος Χατζηπέτρου».

Φίλῃ Σάλπιγγα

[Ἀθήνα 19 Ὀβρίου 84]

Νέα σημεῖα Προόδου.

Τὴν ἡμέραν ποῦ ἦλθε τὸ Αὐστριακὸν βαπόρι, ἀπεφάσιον νὰ ὑπάγω ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, γιὰ νὰ δῶ πόσαν ὀχέσιν ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ὁ ἔξω κόσμος μαζί μας· ἐκεῖ παρέτηρησα, δακρυσμένα παιδιὰ ν’ ἀποχαιρετοῦν τὰς μητέρας των ὡς μέλλοντα νὰ ταξειδεύουν διὰ τὰ σχολεῖα τῶν ξένων μερῶν. Ἠπόρησα τότε, καὶ ἐθαύμασα, τὸν μεγάλον ζῆλον ἔχομεν διὰ τὰ σχολεῖά μας, καὶ τὰ ὅποια ὀλίγον μᾶς μέλλει εἰς ὁποῖαν κατάστασιν καὶ ἂν εὕρισκωνται, διότι ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ στέλλομεν τὰ παιδιὰ μ’ ἐξω καὶ σπουδάζουν· ἐξάγεται ὅθεν, ὅτι ἡ κατάστασις τῶν σχολειῶν μας δὲν εἶνε εὐάρεστος, δὲν πρέπει νὰ ἡμεῖς ὅμως καὶ ἀξιοκατηγόρητοι διὰ τοῦτο, διότι καὶ μὲν δὲν φροντίζομεν καθόλου διὰ τὰ ἡμερινὰ σχολεῖα μας, φροντίζομεν ὅμως διὰ τὰ Νυκτερινὰ, ὅπου διδάσκεται ὑπὸ καθηγητῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου εὐκολώτερον νὰ πετᾶς ἢ νὰ γίνεσαι Κύριος τῆς Ἀγγλικῆς λίρας, τῶν σελινίων καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν νομισμάτων.

Τὰ θωρηκτὰ ἐπισκέφθησαν τὸν ἡμέ-

να μας· ἐκ τούτων δὲ «Ἀκαμπτως» καὶ ὁ «ὑπερήφανος» ἐφώτισαν τὴν πόλιν δι’ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴν. Εὐχαριστοῦμεν τοὺς αἰτίους μᾶς ἐπροξένησαν τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην· τὴν δὲ Παρασκευὴν, δι’ ὅλης τῆς ἡμέρας, ὁπότε ἦσαν ἀναχωρημένα ἠκούοντο κανονοβολισμοί. Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν κατευόδον.

Ἰολυμήχανον Δημαρχεῖον, ρίψον μίαν ματιὰν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ θὰ ἰδῇς, ὅτι βρῖθαι πετρελαίων, σπέρτων παντὸς εἴδους εὐφλέκτου ὕλης, ποῦ ἂν δώσῃ ὁ θεός (μὴ γένοιτο) καὶ πάρωμεν φωτιά, καμμίαν νύκτα, οὔτε ὁ στρατὸς θὰ δυνήθῃ νὰ σβύσῃ τὴν φωτιά, οὔτε αἱ μεγάλαι πυρροβηστικαὶ ἀντλῖαι σου, ἔχεις (ἀλλὰ ἔτμεσσιν). Ζήγκ Ζάγκ.

Καρπασίτικα.

2)14 Ὀκτωβρ. 84

Τὴν προσοχὴν μου φίλε Σάλπιγγα ἔχω ἐστραμμένην πρὸς ὅσα μοι παρήγγειλας· ἀλλ’ οὐδὲν εὐτυχῶς ὑπάρχει ἄξιον διὰ τὴν “Σάλπιγγα” (Σ. Σ. Ἐδῶ χρειάζεται μία ἐξηγήσις κυρίως ἀνταποκριτὰ· τί ἐννοεῖς “ἄξιον διὰ τὴν Σάλπιγγα”; ἐὰν ἐννοῇς ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ δημοσιεύωνται, ἴσα ἴσα ἐκεῖνα κάμνουν διὰ τὴν Σάλπιγγα διότι ἂν δὲν πρέπει νὰ δημοσιεύωνται, δὲν πρέπει καὶ νὰ γίνωνται, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ δημοσιεύωνται διὰ νὰ μὴ γίνωνται· ἐὰν δὲ ἐννοῇς ὅτι καλὸν ἔργον ἄξιον δημοσιεύσεως δὲν ὑπάρχει, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ τοι γνωστὸν ὥστε ἐνθυμοῦ νὰ μ’ ἀπαντήσῃς εἰς αὐτὰ). Τὸ Καρπᾶσι ὑποδέχεται εἰς βάστω ἀπὸ τινος τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον περιοδεύοντα καὶ μυρίας ὁσας πολυτίμους συμβουλὰς καὶ προτροπὰς πρὸς τὸ ποίμνιόν του ἀποτείνοντα.

Οἱ ἱερεῖς ἐκτελοῦσι καλῶς τὰ καθήκοντά των· οἱ διδάσκαλοι ἐπίσης· οἱ προεστώτες ὁμοίως.

Ὁ Κος. Χρ. Ποῖρος Κωμοδίκης μετ’ ἀπεριγράπτου ζήλου ἐξετάζων τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, οὐδὲ στιγμὴν ἀναπαύσεως ἔχει· Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τὸ Κωμοδικεῖον τοῦτο τοῦ Καρπασίου εἶνε τὸ ἀνώτατον ὁλὼν λόγῳ ἐργασιῶν.

Θέλω νὰ σοὶ γράφω συχνότερα, ἀλλὰ φρόντισε νὰ συστήσῃς καὶ σὺ ἐν Ταχυδρομίῳ εἰς τὸ χωρίον Λιονάρισσον, νὰ σοὶ στέλλω τακτικὰ ἐπιστολὴν μου· τί νὰ σοὶ κάμω;

(Σ. Σ. Πραγματικῶς βρεῖ ἀδελφεῖ εἶνε τώρα τόσος καιρὸς ποῦ σκέπτομαι καὶ λέγω “κάτι θὰ κάμω, κάτι θὰ κάμω” καὶ δὲν εἶρχετο ἔς τὸν νοῦν μου· εὐγε λοιπὸν πρὸς μου τ’ ἐνθύμιες Εἶδες; δὲν ἡ κεφαλὴ κανενὸς κόβγει, εἶνε καλὸν πρᾶγ

μα· ἄχ! καὶ νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ ἀνταποκριταὶ μου ἴσως ἐπὶ τοῦ συστήνεσθαι μόνοι σου . . . Δὲν τὸ ξεύρεις Κύριε ἀνταποκριτὰ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ συστηθῇ καὶ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον; ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ταχυδρομείου δὲν ξεύρει νομίζεις ὅτι νὰ συστηθῇ καὶ ἐκεῖ ἐν τοιοῦτον θὰ ἔχῃ ἀρκετὰ συμφέροντα διότι ἡ Λυονάρις σος εἶνε κέντρον ὅλου σχεδὸν τοῦ Καπασί ου; Τὸ ξεύρει πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ πῆ κιᾶλλος κανεῖς· τώρα λοιπὸν νὰ δῆς, ὅτι θὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα.

Φῶς Σαλπικτά!

Διασαλπίσατε παρκαλῶ ὅτι εἰς ποιμὴν . . . προβάτων τοσοῦτον κατέστη ἀδιάφορος πρὸς τὸ ποιμνιὸν του ὥστε ἐνῶ εἶνε ἀνοιξίς (λήγει ὁ ἰθ' αἰὼν) καὶ ἐπομένως αἱ πεδιάδες τὰ ὄρη καὶ αἱ κοιλάδες τοσοῦτον θάλλουσιν ὥστε τὰ τῶν γειτόνων ποιμένων πρόβατα ἀρκούντως; κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπαχύνθησαν, καὶ μόνον τὰ ἑαυτοῦ εἶνε τοσοῦτον ἰσχνὰ καὶ ἀδύνατα ὥστε κινδυνεύουσι ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης, ἐν τούτοις ὅμως οὐ μόνον ὀκνῶν δὲν θέλει νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος εἰς βοσκήν, ἀλλὰ καὶ ἐνῶ αὐτὰ τὰ πρόβατα αὐθορμήτως πρὸς βοσκήν κινεῖν, περιορίζει αὐτὰ ἐντὸς σκοτεινῆς καὶ δυσώδους μάνδρας λέγων, ὅτι τὸ πολὺ φαγητὸν βλάπτει τὸν στόμαχον, ὡς τὸ πολὺ φῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ ἀπὸ τοῦ ζυπόρτιν του. Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκούετω καὶ ὁ νοῦν νοεῖτω.

30 Σεπτ. 84 Χίπης Μαστιγίδης
Εἰσαγγελεὺς τῶν παρανομούντων.

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΠΑΣΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Δ.

(Συνέχεια· Ἰδε προηγούμενον Ἀριθμὸν.)

Ὁ ἀδελφός.

Περίεργον, ἀλλ' ἀληθές· ὅταν εἰμεθα παῖδες μικροὶ καὶ ἔχομεν τὸν ἀδελφὸν πλησίον ἡμῶν πάντοτε, οὐδέποτε σκεπτόμεθα, ὅτι οὗτος ὁ καλλίτερος καὶ ὁ πιστότερος τυγχάνει συντροφος· νέει δὲ πάλιν καταλαμβάνομεθα ὑπ' αἰσθημάτων ἄλλων καὶ ὁ ἀδελφός, λησμονημένος ὑφ' ἡμῶν ὀλοτελώς, ὡς ξένος ἀνὴρ θεωρεῖται ἀγνωστος· ἀλλ' ὅταν ὑπὸ τῶν παθῶν καταβληθῇ ἡ ζωὴ καὶ νεότης καὶ ἀποσβεσθῶν ἐλπίδες αἱ χρυσοπτεροί, ὁ ἀνθρώπος πρὸς ἄλλα στρέφει ὄντα προσφιλῇ τὸν νοῦν, καὶ ἀπορεῖ διατὶ τὰ ἐλθισμὸν ἔχει. Πῶς! λέγει, ἔχω συγγενεῖς καὶ ἀδελφούς, εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων ρεῖ τὸ αὐτὸ αἷμα καὶ μεθ' ὧν στενῶς συνδέομαι, καὶ γὰρ πίστιν ζητῶ καὶ εὐκρίνειαν

εἰς ξένα ξένων στήθη, ὅπου οἱ παλμοὶ ψευδεῖς καὶ ἀπατηλαὶ πάντοτε εἰσὶ; Παῖδες δὲν ἐκτιμῶμεν τὰ ἀδελφικὰ κισθήματα, νέει δὲ πάλιν τρέχοντες ἐπὶ τὸ στάδιον τοῦ οἴου ὡσεὶ ἄφρονες, τοὺς συγγενικοὺς παραβλέποντες, δεσμούς. Ἀλλ' ὅταν ἡ νεότης ὡς ἡ ἀστραπὴ παρέλθῃ καὶ αἱ χίμαιραι ἐκλείψωσιν, ὅταν τοὺς κλύδωνας αὐτῆς διαδεχθῇ γαλήνη καὶ ἡρεμία, τότε ὁ θνητὸς ἐνθυμεῖται, ὅτι ὀφείλει τὴν ζωὴν, εἰς ὃν τι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐγέννησε, καὶ εἰς ἄλλο, ὅπερ τὸν ἐγαλακτούχησε, καὶ ὅτι ἔχει χρέος ν' ἀγαπᾷ θερμῶς τοὺς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἡστίαν μετ' αὐτοῦ τὸ φῶς ἰδόντας καὶ εἰς τὰς φλέβας ἔχοντας τὸ αὐτὸ αἷμα, ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς, παρ' οἷς παρηγορίαν καὶ ἀναψυχὴν σχεδὸν πάντοτε εὐρίσκει ὁ πολλὰ πειθὼν. Ἀνοίξας ὅθεν τὰς ἀγκάλας ἔτρεξα καὶ ἐνηγκαλίσθην τὸν ἀδελφὸν θερμῶς· πλὴν φεῦ! δὲν εὗρον τὴν αὐτὴν θερμότητα, οὐδὲ ἡσθία· ἦν τοὺς αὐτοὺς σφιδροὺς παλμούς ἐν τοῖς στήθεσι τοῦ φιλτάτου ἀδελφοῦ. Ἡ νεότης του ἐν πάσῃ τῇ ἀκμῇ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ ἔλαμπε μετώπου του, καὶ αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ πλάναι τῆς ἐφαινότο, ὅτι κατεῖχον τὴν ψυχὴν του καὶ τὸν νοῦν. Εἶπον, ὅτι ὁ φίλος μου μὲ προῦδακεν, ὅτι ὁ ἄγγελός μου μ' ἐλησμόνησε, καὶ ὅτι ἔχω αἱμασσοῦσας τὰς πληγὰς· ἀλλ' ὁ ἀδελφός προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα συμπάθες, ἀλλὰ καὶ ἐκστατικόν, ὅπερ ἐδήλου, ὅτι παρεφρόνησα.

Τὸν νέον ἀδελφόν μου ἀφῆκ' ἀπελπίς, ἐκ τῶν πρώτων ἐννοήσας λόγων του, ὅτι ἡ νεότης εἶνε ἀδύνατον πάθ' ἀνιάτα νὰ παραδεχθῇ ψυχῆς. Οἱμοὶ! νεότης ἄφρων! ἀνεφώνησα, ἥτις πετᾷ κουφόνους εἰς αἰθέρια ὕψη καὶ ἐκεῖθεν κόσμους ἰδανικοὺς ὁρᾷ καὶ χαίρει, καὶ γελᾷ, καὶ ἀγάλλεσσι, ἐνῶ πρὸ τῶν ποδῶν σου χαίνει βάρβαρον, τοῦ στόματος τοῦ κροταλίου ὀφews ἐπικινδυνωδέστερον, φρικτότερον, ἐν ᾧ θεβαίως αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ χαρὰ, οἱ πόθοι καὶ τὰ ὄνειρα ταφίσονται, ὅταν θελήσῃ καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς φανῇ, ὡσεὶ γραῖδιον κακὸν καὶ ἀσπλαγχνον, κρατοῦν ἐν τῇ χειρὶ μαστίγα μωγικὴν καὶ διαλύον ὅ,τι ἔχει ἡ ζωὴ, καλὸν, φαιδρὸν, ὠραῖον καὶ ἐπιθυμητὸν, ἡ Πραγματικότης, ἥτοι ὁ θάνατος. Θρηνῶν ἀπεχαιρέτησα τὸν ἀδελφόν, καὶ βάλαμον νὰ εὕρω εἰς τὸν πατρικὸν ἡλπισα οἶκόν μου, καὶ ἔτρεξα ἐκεῖ.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

Ἐν Λευκωσίᾳ

«ΝΚ»

Λύσις τοῦ 31 αἰνίγματος

ἄστου—ἀναξ—Ἀστυάναξ

Λυτῆρες.—Οἱ κ. κ. Κύρος Θ. Σταυρινίδης καὶ Κ. Ἀργυριδῆς ἐκ Λευκωσίας

Αἶνιγμα 32.

Ἀναρχὸς καὶ αἰδίας

Ὑπάρχω ἀναγκάτως

Ταχύπτερος καὶ ἀκράτητος

Φεύγω αἰεὶ δρομαίως

Στὸν δρόμον πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἐξ ὕλης καταστρέφω

Μόνον Σοφίας φειδομαί

Ὡς μήτηρ καὶ τὴν τρέφω.

Συφώτατος δὲ τῶν σοφῶν

Εἶμαι καὶ μὲ καλοῦσιν

Ἄν καὶ οἱ ἄνθρωποι ποτὲ

Δέν μοι εὐγνωμονοῦσιν.

Ἀλλὰ μὲ κατεμέλισαν

[Ὡ! ποῖα ἀσπλαγχνία!]

Σμικρὰ, μεγάλῃ, μέγιστῃ

Τεμάχια μυρία

Χριστοῦ φέρω τὸν τράχηλον

Καὶ κεφαλὴν ἀγίαν

Πλὴν φεῦ! τὸ ἄλλο σῶμά μου

Φέρει πᾶσαν βλακίαν.

Λευκωσία

Ν. Κ.

Ἀνέκδοτα.

Κυρίως τις πολὺ παχὺς ἠθέλησέ ποτε νὰ εἰρωνευθῇ ὑπάλλληλον τοῦ φόρου καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν οἱ βαθρακοὶ πληρώνουν φόρον.

—Κύριε ἀπεκριθῇ ὁ ὑπάλλληλος, οὔτε οἱ βαθρακοὶ πληρώνουν φόρον οὔτε οἱ χοῖροι. περάσατε.

—Πολίτης τις ἠθέλητε μίαν φορὰν νὰ περιπαίξῃ ἕνα χωρικὸν ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἐκ τῆς πόλεως καθάλλα ἐπὶ τοῦ ὄνου του· τοῦ εἶπε λοιπὸν. “Ποῦ πηγαίνετε σεῖς οἱ δύο”; ὁ χωρικὸς ὁμοῦ τοῦ ἀπήντησε, “πηγαίνομεν νὰ φέρωμεν ἄχυρον διὰ τοὺς τρεῖς μας”.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀρξάμενης πρὸ 1½ ἡδὴ μηνὸς τῆς β' εξαμηνίας παρακαλοῦνται οἱ μὲν Κ. Κ. συνδρομηταὶ νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν τοῖς κατὰ τόπους ἐπιστάταις ἀφοῦ λάβωσιν ἐντύπους ἐπὶ τούτῳ ἀποδείξεις μετὰ τῆς ὑπογραφῆς ἡμῶν, οἱ δὲ Κ. Κ. ἐπιστάταις νὰ στείλωσιν ἡμῖν τὰ καθυστεροῦντα πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν τε τυπογραφικῶν καὶ ταχυδρομικῶν ἐξόδων.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἡ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.